

Nykolla Vargova

ROZCHODOVÉ BLUES

Vive la Londýn

Kto tušil, že dospelosť je len začiatkom dospievania?

ROZCHODOVÉ BLUES

Nykolla Vargova

Rozchodové blues
Nykolla Vargova
2022

978-80-570-3463-6

KAPITOLA 1

Nachádzala som sa pred futuristickou budovou v centre Londýna. Spolu s menšou skupinou nových študentov som čakala na nejakého sprievodcu po škole. Univerzita Greendale mala nádych modernej architektúry 21. storočia, celá budova bola presklená a popri nej sa tiahli dva menšie parčíky. Na zemi nebolo ani špinky a všade naokolo sa nachádzali nálepky s pripomienkou triedenia odpadu. Dokonca aj londýnsky vzduch sa líšil od toho francúzskeho. Bolo tu viac daždivo. Hrala som sa s prstami a popritom som nervózne prestupovala z nohy na nohu. Poriadne som potrebovala cikať. Skoro som odpadla, keď predo mňa niekto skočil, tak veľmi som sa zlakla.

„Ahojte! Moje meno je Alexandra Yvanova, v skratke Alexa, a dnes vás budem sprevádzať po škole!“ s nadšením tľapla rukami. „Takže, držte sa pri sebe a môžeme začať!“ zvolala.

Vystrašení sme sa zoskupili a nasledovali Alexu. Teraz neviem, či sme všetci mali strach z toho, že sme prváci na výške, alebo z nej.

Alexa potlačila mohutné sklenené dvere a držala ich, pokým sme všetci nevstúpili. Všade naokolo bolo rušno. Alexino rozprávanie sa miešalo s hlasmi študentov. Zrak som zdvihla hore a uprene sa dívala na nebo. Strop bol taktiež presklený a zdobil ho nádherný gigantický krištáľový luster.

„Toto je vstupná hala, ktorá vás vždy navedie, kam sa vybrať. Ak by ste sa stratili, sú tu rôzne tabule a na každom rohu dokonca stoja študenti v červených uniformách, ktorých sa môžete spýtať na čokoľvek. Bude vám trochu trvať, kým sa tu zorientujete.“ Ukázala na náhodného študenta v červenej uniforme, ktorý okolo nás prechádzal. Pekne sa na mňa usmial, ale ja som svoj zrak ihneď sklopila k zemi. Typická ja.

„Hneď napravo je menšie lobby s kaviarňou, ak si chcete oddýchnuť po škole alebo pred výučbou,“ zaškerila sa. „Ja zbožňujem školské vanilkové muffiny!“ zapriadla. Nevyzerala na to, že by jedla muffiny. Nedalo sa nevšimnúť si, aká je chudá. Bola som si istá, že voľný čas trávila v posilke a zostavovaním jedálnička.

Rukou nám naznačila, aby sme ju nasledovali. Vzdychna som si a začala za sebou ťahať kufor. Samozrejme, že som sa najskôr mohla vybalit', najesť, vycikať a až potom ísť na obhliadku školy, lenže ja som vždy musela robiť všetko opačne. Popravila som si teda vak, sklopila rúčku na kufri a len tak tak som ho vyniesla hore schodmi. Chalani si obzerali skôr dopodrobna vygravírované zábradlie na schodisku ako mňa s kufrom, ktorý som ledva udržala.

Alexa nám poukazovala rôzne učebne a obrovskú knižnicu, ktorú budem určite navštevovať a ktorú mohli študenti nonstop využívať. Chápete? Všade boli

nainštalované Apple počítače a kopírku budem môcť používať neobmedzene aj po ukončení štúdia! Zadarmo! Ďalej nám ukázala školskú kantínu, ktorá bola fakt mega veľká. Stoly boli biele a okrúhle a stoličky sa podobali skôr kreslám. Na výber sme mali od jogurtov až po teplé jedlá. Aj tak väčšina študentov preferuje obložené bagety. Ja som sa ich vo Francúzsku najedla až-až! Prišiel čas ochutnať niečo nové, aj keď lahodne pikantnej kuracej bagetke neodolám. Samozrejme, Alexa nám ukázala aj toalety, ktoré som už nutne potrebovala využiť, a na záver nás previedla po jednom z parkov.

„Dúfam, že sa vám škola páči, a tak ešte raz: vitajte na Greendale College! Držím vám všetkým palce! Hádám na seba ešte narazíme!“ Od radosti skoro podskočila.

Pokrútila som hlavou, tá baba mala energie až-až. Lenivo som sa pousmiala a rýchlo sa snažila opustiť už rozchádzajúcu sa skupinku. Už nech som doma. Domov, ktorý budem zdieľať s nejakými ľuďmi. Som... fakt... nadšená. Ale bola to jediná a vlastne aj najlacnejšia možnosť.

Do uší som si dala slúchadlá, ale hneď som ich aj vybrala, keď za mnou vykročila usmievajúca sa Alexa.

„Kam ideš?“ spýtavo na mňa hľadela.

„Prečo?“ v rozpakoch som odpovedala otázkou.

Mykla plecami a stále sa usmievala. Mňa by už bolela sánka.

„Zdáš sa mi veľmi milá, mám z teba dobrý pocit, ale prídeš mi stále stratená.“

Nadýchla som sa a úsmev jej opätovala.

„Domov. Teda nie je to môj domov, ale počula si o ...“

„Najskôr musíš ísť so mnou na vanilkový muffin!“ skočila mi do reči.

Jednou z mojich najhorších vlastností je, že nikdy neviem povedať *nie*. A tak som ďalšie dve hodiny bez použitia toalety premárnila v lobby s neutíchajúcou Alexou a vanilkovým muffinom, ktorý bol na počudovanie celkom fajn.

Vypla som hudbu na mobile, keď som sa ocitla vo štvrti, kde sa bude nasledujúce tri roky nachádzať môj nový domov. Vytrepala som kufor hore schodmi, zhlboka sa nadýchla a zazvonila. Bol to typický anglický tehlový dom s malou záhradkou, ktorá bola prepojená s domom vedľa. Otvorila mi celkom smelá dievčina s pehavou tvárou.

„Čau! Ty musíš byť Nia.“ Jej hlas bol chrapľavý, pravdepodobne sa len pred chvíľou zobudila. Vzala mi kufor a zaviedla ma do obývačky, ktorá bola spojená s kuchyňou. „Inak som Poppy. Williamsová,“ doplnila.

Takže najbližšie tri roky budeme bývať spolu. Tento semester sme tu mali byť traja. Vyzliekla som si kabát a odložila ho na vešiak. Bolo mi veľmi teplo, červeným lícam à la rajčina som sa nevyhla.

„Tak odkiaľ si?“ začala typickú zoznamovaciu konverzáciu.

A tak som ďalšiu hodinu a pol kecala s Poppy, menej o mne a viac o nej. Vlastne som sa k slovu dostala iba párkrát. Vždy, keď sa ma na niečo spýtala, si aj sama odpovedala.

„Tak, a si priamo z Paríža? Určite si z Paríža!“

„Vlastne som z Provensálska,“ prehrabla som si vlasy.

„Hovorí sa, že Francúzi sú strašne povrchní! Ty mi zatiaľ prídeš ako milé a tiché dievča. Úplne odlišné odo mňa.“

Ten uštipačný podtón si mohla odpustiť.

„Vlastne, Francúzka som tak napoly. Otec je Škót.“

Poppy tresla po kuchynskom stole, až som sa mykla.

„Takže multi-kulti! To je super! Ja som len nudná Angličanka.“

Všetko sa jej zdalo super. Na chvíľu som chcela mať aj ja takú pozitívnu náladu, kedy by mi aj môj zlepený kufor prišiel *super*. Odpila som si z červeného vína, ktoré mi naliala Poppy pred „našou“ debatou. Som síce Francúzka, ale na kvalitu vína si nepotrpím. Ani na syry alebo plnené croissanty. Teda, až na pistáciové...

„A čo tá ďalšia baba, ktorá tu má bývať?“

Poppy mávla rukou a prevrátila očami.

„Tá ihneď odišla, keď zistila, že som bisexuálka,“ zamračila sa.

„Bola antiLGBT? Ja neodsudzujem nikoho.“

Poppy sa náhle postavila zo stoličky a tľapla ma po pleci.

„Ani nevieš, aká som rada, že si prišla.“

Poppy mi tak trochu pripomínala moju sesternicu Lynn. Možno práve preto som pri nej bola uvoľnená a cítila som sa ihneď ako doma. Mala rovnaký malý guľatý nos a dlhé gaštanové vlasy, popri ktorých sa nedali prehliadnúť jej smaragdové oči.

Po pár minútach a presne dvoch pohároch vína sme si pripravili lasagne. Hodili sme ich do mikrovlnky a *voilà*, večera bola hotová. Keby to videl otec či babička, asi by sa obaja rozplakali.

Počas náročnej prípravy lasagní som zistila, že Poppy študuje ekonomiku a popri škole pracuje v bare s kamošom Eskildom. Náhle mi preblesklo hlavou, že aj ja potrebujem prácu. Ihneď! Aj keď päťsto libier mesačne je v Londýne najlacnejšia možnosť bývania, pre mňa to bolo stále veľa.

„Môžem sa spýtať v baroch, ak by ti nevadilo pracovať po večeroch a pri ožra-
noch. Vyzeráš tak jemne, tam by tá bola škoda.“

„A aké doklady potrebujem, aby som získala prácu v Londýne?“

„Potrebuješ si predovšetkým vyplniť formulár kvôli prideleniu vlastného
identifikačného čísla, ktoré pri hľadaní práce budeš potrebovať,“ ľahostajne mi
odpovedala. „S ostatným ti pomôžem.“

Nevedela som prečo, no Poppy bola trochu zvláštna. Bola oveľa výrečnejšia
než ja, no zároveň bola aj chladná a sarkastická. Rozhodne nebola ten typ baby,
s ktorou by som chcela byť kamoška. No spolubývajúce som si vyberať nemohla.

A tak som sa na deravom gauči s lasagnami a pohárom vína pustila do vypl-
ňovania formulára.

Poppy mi znovu pomohla s kufrom, keďže moja izba sa nachádzala na po-
schodí. Malo to výhodu – mala som vlastnú kúpeľňu aj so záchodom. Presne to
som potrebovala! Možno to vyznie čudne, ale... jednoducho pri svojej potrebe
potrebujem mať pokoj a pri cudzích ľuďoch mi to proste nejde. Ani na strednej
som sa nemohla poriadne vyčúrať, keď tam stále hrkútali baby.

„Tak, toto je tvoja izba!“ povedala, keď otvorila dvere.

Úsmev mi v sekunde zmizol z tváre. Posteľ, ktorá príšerne vŕzgala, ošarpaná
drevená skriňa iba s jednou rúčkou, deka, vankúš, stolík a sivý koberec. V celom
dome bol sivý koberec. *Kedyže sa to má ísť s novými študentmi do Ikey?*

Vybalila som sa, pokúsila sa nejako vyzdobiť si izbu, ale úprimne, nemala
som čím, tak som si aspoň zapálila čínske paličky, aby som mala príjemnú at-
mosféru a vôňu.

Moje telo bolo po deviatej také unavené, že som si musela ísť ľahnúť. Celá
tá cesta z Francúzska sem bola príšerná. Kontrolovali ma trikrát! Akoby som
bola nejaká pašeráčka. Ľahla som si čo najpomalšie, aby posteľ nevŕzgala, pri-
kryla som sa dekou a v priebehu sekundy som zaspala. Prvý deň v Londýne bol
úspešne za mnou.

KAPITOLA 2

V stredu ráno som čakala pred školou s pár potenciálnymi spolužiakmi. Háčik bol v tom, že sme od seba stáli každý minimálne dva metre. Zazrela som skupinku dievčat, prváčok, ktoré si niečo šepkali a pritom sa dívali na mňa. Klasika. Dala som si do uší slúchadlá a otočila sa im chrbtom.

Dnes bol ten deň, kedy sa malo ísť do spomínanej Ikey. Chvalabohu! Hneď na druhý deň mi totiž v ruke zostala aj druhá rúčka zo skrine a prepadla sa mi jedna polička s oblečením. Popravila som si okuliare a vysmrkala sa. Dnes poriadne lialo. Ešteže mi Poppy požičala dáždňik.

„Muffin?“

Zodvihla som pohľad a uvidela Alexu. Stíšila som si hudbu v ušiach a ďakovne si vzala.

„Dnes sa skvelo bavíme. Len aby som vedela, priniesla si si nejaké dekorácie z domu alebo ideš zariaďovať izbu nanovo? Uvidíš, v zariaďovaní a móde som jednoducho profička!“ S chuťou zahryzla do muffina.

„Nepochybujem o tom.“

Alexa sa v móde fakt vyznala. Dokonca aj dnes, keď je počasie na prd, dokonale vynikala. Kožené nohavice zladila s bielym tričkom s nápisom *Pardon my french*. Aké milé. Cez seba mala prehodený béžový kabát a obuté mala lodičky. Správne lodičky. Prirodzene blond vlasy mala v dokonale hladkom vrkoči. Zato ja som mala na sebe to, čo vždy. Vyprané a vyťahané mamine džínsy, rolák a biele čizmy s imitáciou kože, ktoré nadovšetko milujem. Svoje vlny som mala v drdole.

„Super, mám to všetko naplánované!“ zvolala.

Keď pred nami zastavil autobus, s Alexou sme si sadli do predposledného radu. Počas rozhovoru mi ponúkla ďalšie dva muffiny. Prisahám, ona je nimi posadnutá! Dozvedela som sa, že Alexa pochádza z Ukrajiny. Úprimne, iba jej priezvisko prezrádzalo, že nie je odtiaľto. Jej angličtina bola perfektná, bez akéhokoľvek prízvuku. Keď mala šestnásť, spolu s mamou a sestrou sa presťahovali do slnečného Los Angeles. Svojho otca nespomenula ani raz. Keď som jej pochválila opálenú pokožku, zasmiala sa a odpovedala:

„Si milá, Nia, ale každý mesiac si chodím striekať opálenie.“ Náhle sa prudko otočila na mňa a dodala: „Tento týždeň sa tam chystám, pridáš sa? Tvoje bledozelené oči by pri prirodzenom opálení úžasne vynikli.“

Tak mi nič iné nezostávalo, len súhlasiť. Mala som z nej pocit, že si ju neradno pohnevať.

Alexa študovala návrhárstvo. *Nečakané*. Bola v druhom ročníku. A ďalej kecala o škole a o tom, koľko príležitostí jej umožnila v rámci módy.

„A ty máš aký odbor?“ spýtavo na mňa hľadela veľkými hnedými očami.

„Právo,“ nesmelo som pípala.

„Takže právnička! Vau!“ zahryzla sa už do tretieho muffina.

„Skôr chcem pomáhať ľuďom a myslím si, že pomocou práva toho dosiahnem viac. Otec bol v minulosti aktivista. Vieš, veľa cestoval a bojoval za práva menšín, vo Francúzsku aj inde. Asi som si to tak nejako zafixovala v hlave z jeho rozprávania. Je to veľmi dobrý pocit, keď sa zastaneš človeka alebo pomôžeš niekomu, kto to naozaj potrebuje. Uvidím, ako nakoniec dopadnem,“ mykla som plecami.

Alexa sa na mňa hrejivo usmiala.

„Musíš si veriť, dievča. Iba tak to dotiahneš tam, kam chceš.“

Obe sme sa na seba usmiali a ponúkla som jej slúchadlo. Alexa sa mi začínala pozdávať.

Až na to množstvo vanilkových muffinov.

Nachádzali sme sa v sektore určenom pre spálne. V Ikei boli fakt nádherné dekorácie a obrovské množstvo chlpatých vankúšov. Práve sme prezerali stolné lampičky, keďže svetlo v mojej izbe čudne blikalo. Alexa hádzala do košíka všetky možné veci. Horšie bolo, že môj budget sa pohyboval do tisíc libier, a z toho som si mala odložiť päťsto na ďalší nájom. Takže mi zostáva ďalších päťsto, ale keď si odmyslím potraviny a školské učebnice, vychádza to na tristo libier... možno dvestopäťdesiat.

„Och, Nia, pozri na tieto svietielka! Tie si zavesíš nad posteľ,“ rozplývala sa Alexa. Ja som skleslo prikyvovala.

„A tieto umelé kaktusy... Aha! Malý Budha!“

Stál tridsať libier.

„Alexa, brzdi trochu! Môj budget je maximálne dvestopäťdesiat libier,“ zagánila som.

Pozrela na plný košík.

„Tak fajn, Nia, čo vlastne potrebuješ?“ zväznela.

Nakukla som do diáru.

„Hm, nejakú hrubšiu deku, pár vankúšov, lampičku a nejaké blbosti na stôl.“ Zamračila sa. „A čo tá skriňa?“ hrozivo na mňa pozrela.

„Tú príde opraviť majiteľ.“

„Aspoňže tak.“ Schmatla ma za ruku a viedla takmer po celej Ikei.

Pri pokladni sme skončili asi takto:
dve deky s nejakými geometrickými tvarmi za 50 libier
3 ks keramických kaktusov za 15 libier
menšie obrazy s motivačnými nápismi (8 ks) za 1,75 libry
dva vankúše s kvetinovými vzormi za 10 libier
dekoračné svetielka za 2 libry
stolnú lampičku za 5 libier!

Dokopy som utratila necelých 80 libier, čo je neuveriteľné! Po nákupe som spolu s Alexou išla na rybu s hranolkami. Po chutnom obede sme sa zhodli, že sa ešte vrátíme po Budhu. Kúpila som si toho väčšieho za šesťdesiat libier. Budget to ešte dovoľoval. Obe sme spokojné vychádzali z Ikey... s vanilkovými muffinmi v ruke.

Podvečer mi majiteľ prišiel opraviť skriňu. Bol to postarší pán so šedinami a fúzmi. Mohol mať okolo šesťdesiatky. Milo sa ospravedlňoval za škody, kým mi montoval kľučky. Poppy práve odišla do práce, čo mi pripomenulo, že si musím vytlačiť životopis, aby som ho zajtra mohla rozniesť všade, kde to bude možné. Keď bola skriňa opravená, rozlúčila som sa s majiteľom, spravila som si ďalšie lasagne a neskôr zaspala pri telke.

KAPITOLA 3

Zabuchla som za sebou dvere a svižne zišla dolu schodmi. Na hlavu som si nasadila svoje dotrhané kožené slúchadlá a pustila si pieseň od KT Tunstall s názvom *Black Horse & The Cherry Tree*. Klasika. Odpočítala som si na prstoch štyri a začala kráčať do tempa. Pritom som si nahlas pohmkávala, takže nečudo, že sa zopár okoloidúcich za mnou otočilo. Dnes som sa cítila sebavedomo. Tak sa necítim každý deň, vlastne, ak by som mala byť úprimná, moje sebavedomie bolo na bode mrazu. Nie som ani škaredá, aj keď po mame som krásu nezdedila. Jediné, čo máme spoločné, sú pehy po celom tele. Poznáte Meghan Markle? Samozrejme, že áno. Tak ku nej by som prirovnala svoju mamu. Pamätám si ju ako mladú pribojnú čiernovlásku. Bola nádherná.

Dnes som vstala skôr ako zvyčajne, aby som stíhala prísť na prvú prednášku, ale predtým som mierila do najväčšieho obchodného centra, hneď pri škole. Alexa mi vravela, že študentov tam prijímajú dennodenne. Takže do centra som vchádzala s tým, že odídem s prácou. Ale moje maličké sebavedomie sa začínalo scvrkávať, keď mi vo štvrtej reštaurácii po sebe oznámili, že sa mi ozvú alebo že momentálne majú plno. Neznášam tú frázu: „Ozveme sa Vám.“ Samozrejme ma tým pádom neprijímajú. Taká blbá nie som.

Hľadanie práce bolo vyčerpávajúce. Boleli ma nohy, tak som si na chvíľu sadla do najbližšej kaviarne. Vo Francúzsku som s hľadaním práce taký problém nemala. Kým som si lenivo miešala kávu, nad barom som zazrela papier s oznamom, že hľadajú brigádničku. Rýchlo som vyletela zo stoličky a cupitala za barmankou, aby mi náhodou nevyfúkol miesto niekto iný. Tá ma poslala za manažérom, ktorý sa ma popýtal pár otázok typu či som už pracovala ako čašníčka atď. Ani nie po hodine som podpísala zmluvu so skúšobnou dobou a naozaj som odchádzala do školy s tým, že mám prácu.

Po prednáške som vošla do preplnenej kantíny a očami hľadala voľné miesto. Zazrela som Alexu, ako mi máva so širokým úsmevom na tvári. Sedelo pri nej nejaké dievča. *Nebud' čudná a choď si k nim sadnúť.* Nasilu som sa usmiala, vzdychla som si a zamierila k nim.

„Ahoj,“ pípla som.

„Nia, po škole sa čakáme, pôjdeme spolu do toho salóna na opálenie. Potom mi pomôžeš nájsť si super šaty na sobotnú strešnú párty, ktorú usporiadajú pre nových študentov, a účasť je povinná!“ prehovorila na mňa s plnými ústami. Bože, zase muffin. Dočerta, ako to robí, že je stále taká chudá?!

„Aj pre teba, Olivia!“

Pozrela som na dievča s čiernymi kučerami oproti mne.

„Och, skoro som vás zabudla predstaviť. Nia, Olivia. Olivia, Nia.“ Usmiala som sa na Oliviu.

„Vy dve si určite padnete do oka, ste totižto rovnaké. Také *ukecané*.“ Tú vetu sťažka vydýchla.

Olivia prevrátila očami a zastrčila si padajúcu kučeru za ucho.

„Hádam sa dám do pondelka do poriadku. Minulý rok, keď som bola ja prváčka, to bola pecka!“ nahlas uvažovala Alexa s rukami opretými o stôl.

Tej sa huba snáď nikdy nezavrie. Rozbalila som si syrovú žemľu a so slasťou sa do nej zahryzla. *Mňam, som príšerne hladná.*

S Oliviou som sa rozprávala zväčša iba o škole. Bola tak isto stratená ako ja. Alexa si ju odchytila, keď sa snažila nájsť nejakú učebňu. Olivia študovala výtvarné umenie.

„Tipovala by som ťa skôr na spisovateľku ako na právničku,“ poznamenala s nadvihnutým obočím a zahryzla sa do jablka. Olivia mala veľmi výrazné líčne kosti, plné pery a jemné pehy okolo guľatého nosa. Oči mala tmavé, mierne šikmé, a krátke vlasy mala za ušami. Hnedá pokožka jej vynikala pri bielom tričku.

„Prečo práve Londýn? Vo Francúzsku je veľa právnických škôl,“ vycerila na mňa biele zuby.

„To áno, ale potrebovala som vypadnúť z domu a tak nejako ma lákalo Anglicko,“ odlamovala som si malé kúsky zo žemle a následne si ich vkladala do úst. Vzdychla som si. „Viete, moji rodičia sú rozvedení. Spolu s bratom sme zostali u otca, ktorý je síce úplne skvelý... a keby mohol, dal by nám všetko na svete,“ usmiala som sa, keď som si vybavila jeho tvár. „Ale boli so mnou tak trochu problémy a... jednoducho som odtiaľ potrebovala vypadnúť.“ Spomenula som si na svoje zrútenie.

„A kde je tvoja mama teraz?“ spýtala sa Olivia.

„Teraz žije v krásnom dome tu v Londýne spolu so svojím manželom číslo dva,“ položila som žemľu na stôl a oprášila si ruky. „Dost' bolo o mne. A ty, Olivia, odkiaľ si?“

„Zjednodušene som z Portugalska, aj keď ako Portugalka nevyzerám.“

Alexa sa pomrvila na stoličke a prehrabla si blond vlasy.

„Milujem Greendale, že prijíma študentov z rôznych krajín, baby, ale späť k realite a k blížiacej sa párty!“

Spolu s Oliviou sme sa zasmiali. Začali sme preberať klasické babské veci. Čo si, dopekla, v sobotu oblečieme?

Popravde, vôbec sa mi tam nechcelo ísť. Alexa ma niektorými svojimi nápadmi rozosmievala na celú kantínu, pri iných som nesúhlasne krútila hlavou. Trochu som si upravovala elektrizujúce vlasy a obzerala sa okolo seba. Okukávala som si ľudí. Pohľad sa mi zastavil pri vysokom chlapcovi s tmavými vlasmi, ktorý práve vchádzal do kantíny. Drgla som do Alexy.

„Kto je to?“

Vystrela sa, aby lepšie videla.

„Ach, Nia, zrak ti hneď padne na zakázané ovocie,“ žmurkla na mňa. „To je Malik Al-Yousaf, reprezentuje školský futbalový tím. Je vážne sexy, čo veľmi dobre vie a asi aj preto sa chová ako totálny hajzel, spolu so svojou skupinkou. Taktiež študuje posledný rok právo a ešte niečo so športom.“

Spolu s Oliviou sme sa na ňu otočili. Keď spomenula právo, srdce mi začalo tláčať ako o život.

„Že? Kto by to naňho povedal?“ sarkasticky poznamenala.

Otočili sme sa späť naňho.

„Baby, ktoré s ním spali, hovoria, že ich len využil a potom ich ignoroval.“ Zaregistrovala som, ako si hryziem spodnú peru, a rýchlo som s tým prestala.

„Je veľmi odmeraný, namyslený a sebecký. Viem to, pretože aj ja som s ním spala,“ zasnene vzdychla.

V kútiku duše som jej závidela.

„Prečo by niečo také robil?“ spýtala sa Olivia.

„Ja neviem, veď sa naňho pozri! Jednoducho ti dá pocítiť, že preňho nič neznamenáš.“

„Ja na ňom nič nevidím,“ dodala Olivia s prižmúrenými očami.

Zvrážtila som nad ním nos, ale stále som sa naňho dívala. Ako prechádzal popri našom stole, lenivo na nás pozrel. Všetky tri sme sa hneď pozreli niekam inam.

„Trapas...“ poznamenala Alexa. „Cítili ste aj vy, ako vás prepaľuje tými očami?“ rukou naznačila, že jej je horúco. „V každom prípade, sobota platí a pozvite aj spolubývajúcich alebo spolužiakov. Lepšie sa zoznámite!“ natešene vykrikla.

Prvý deň výučby bol úspešne za mnou. Na prednáškach nás bolo ako mravcov, ledva som si našla miesto. Celá škola sa mi zatiaľ pozdávala. Očkom som zahliadla Alexu, ako berie jeden schod za druhým. Schytila ma za ruku a ťahala von z budovy. Nasadli sme do jej miniatúrneho autíčka a vybrali sme sa do salónu.

„Uvidíš, Nia, budeš nádherne bronzová. Akoby si prišla z Bali.“

Zo salónu som bohužiaľ odchádzala oranžová ako pomaranč. Moje odrastené blond vlasy na mne doslova svietili!

„Fakt ma to mrzí, Nia, kto mohol vedieť, že tam bude nová pracovníčka?! Som fakt našťvaná!“

Nečudovala som sa jej, keďže ona bola oranžová rovnako.

„Hneď ako prídeš domov, snaž sa to zo seba zmyť!“

„Aspoň nám dala zľavu, nie?“ snažila som sa myslieť pozitívne.

Vzdychla a našťartovala.

Na šaty sme sa už dnes nezastavili. Alexa zašomrala, že niečo vyhrabe zo skrine.